

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudů JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, zastoupena Mgr. Pavlem Bařkem, advokátem se sídlem Praha 7, Kamenická 656/56, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, Praha 1, Maltézské nám. 471/1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2006, čj. 5783/2006, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2007, čj. 10 Ca 261/2006 – 32,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2007, čj. 10 Ca 261/2006 – 32 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Na základě žádosti Národního památkového úřadu zahájil Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor kultury a památkové péče, správní řízení o vydání závazného stanoviska týkajícího se hradu B.. Usnesením tohoto správního orgánu ze dne 3. 4. 2006, čj. KUOK 37044/2006, bylo podle § 54 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu uloženo Národnímu památkovému ústavu, který má ve správě národní kulturní památku hrad B., strpět ohledání na místě v prostorách 1. a 2. nadzemního podlaží pravé části předhradí hradu B. a žalobkyni, jakožto nájemkyni bytu ve 2. nadzemním podlaží v pravé části předhradí hradu B., strpět ohledání na místě ve všech prostorách tohoto bytu, a to dne 20. 4. 2006 od 11.00 hod do 12.30 hod.

K odvolání žalobkyně, rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 10. 8. 2006, čj. 5783/2006 bylo toto odvolání zamítnuto a citované rozhodnutí krajského úřadu bylo potvrzeno.

Žalobou podanou proti tomuto (posledně uvedenému) správnímu rozhodnutí se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení tohoto rozhodnutí.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2007, čj. 10 Ca 261/2006 – 32 byla tato žaloba odmítnuta. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí, městský soud dospěl

k závěru, že žaloba směřuje proti rozhodnutí, které toliko slouží k zajištění důkazu pro rozhodnutí ve věci samé, tedy proti úkonu, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, a které je tedy dle § 70 písm. c) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučeno. Proto byla žaloba dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně kasační stížnost. V doplnění této stížnosti (po ustanovení zástupce z řad advokátů) s poukazem na nález Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 158/99 dovozuje, že pro posouzení podmínek přezkoumatelnosti rozhodnutí orgánu veřejné správy je určující, zda rozhodnutí je způsobilé zasáhnout do sféry práv jednotlivce. Extrémně extenzivní výklad rozhodnutí dle § 70 písm. c) s. ř. s., jaký použil městský soud v napadeném rozhodnutí, by ve své podstatě znamenal vyloučení základního práva ve smyslu článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). V daném případě bylo nepochybně zasaženo do práva stěžovatelky jakožto uživatelek obydlí – bytu v 2. nadzemním podlaží hradu B., a byla tak odňata možnost domáhat se práva přezkoumání dotyčného správního rozhodnutí. Městský soud se měl z důvodu přímého dotčení práv stěžovatelky zabývat žalobou meritorně. Neučinil-li tak, bylo porušeno právo stěžovatelky na spravedlivý proces, jak mimo jiné vyplývá i z článku 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Ze všech těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu se zřetelem na důvody uplatněné v kasační stížnosti, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Podle článku 36 odst. 2 Listiny ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že ústavodárce vycházel z generální přezkumné klauzule. To znamená, že není nutno stanovit zvláštními zákony, že to či ono rozhodnutí může být podrobeno soudnímu přezkumu. I když zákon o tom mlčí, je pravomoc soudu založena. Naopak výluka ze soudního přezkumu musí být v zákoně výslovně stanovena. Nutno je však vzít zřetel i na další část tohoto ustanovení Listiny, dle kterého z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Mezi tyto základní práva a svobody patří i ochrana obydlí (článek 12 Listiny).

Se zřetelem na tato ustanovení nelze z přezkoumání rozhodnutí soudem ve správním soudnictví vyloučit rozhodnutí správního orgánu o uložení povinnosti fyzické osobě strpět místní ohledání v bytě užívaném k bydlení touto osobou. Otázkou, zda je tomu tak i v daném případě, se městský soud v napadeném usnesení nezabýval, a neopatřil si k tomu ani potřebné podklady. Proto bylo toto usnesení zrušeno a věc byla vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu